

Pārdomas par svētu ziedošanos Dievam

Elders D. Tods Kristofersons
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

Patiesi panākumi šajā dzīvē nāk no mūsu dzīves ziedošanas, proti, mūsu laika un izvēļu ziedošanas Dieva nolūkiem.

Būdams jauniešs, es apmeklēju 1964. gada Ņujorkas Pasaules gadatirgu. Viena no manām iecienītākajām pieturvietām bija PDS Baznīcas paviljons ar tās iespaidīgo Soltleiksitijas Tempļa smaiļu reprodukciju. Tur es pirmo reizi noskatījos filmu „Cilvēka laimes meklējumi”. Veids, kādā filmā tika attēlota glābšanas iecere, ko bija ierunājis Elders Ričards L. Evans, atstāja iespaidu uz daudziem apmeklētājiem, ieskaitot mani. Lūk, viena no lietām, ko Elders Evans teica:

„Dzīve jums dāvā divas vērtīgas dāvanas. Viena ir laiks, un otra ir izvēles brīvība — brīvība darīt ar savu laiku to, ko jūs vēlaties. Jūs varat apmainīt jums piešķirto laiku pret lietām, kas saviļņo. Jūs varat to samainīt pret lietām, kurām ir maza vērtība. Jūs varat to ieguldīt alkatībā. ... Izvēle ir jūsu rokās. Bet tās nav gudras izvēles, jo tajās jūs neradīsiet ilgstošu gandarījumu.

Par katru dienu, katru stundu un katru jūsu laicīgās dzīves minūti jums kādreiz vajadzēs atskaitīties. Tieši šī dzīve ir laiks, kad ir jādzīvo saskaņā ar ticību un jāpierāda, ka spējat izvēlēties labo, nevis ļauno, pareizo, nevis nepareizo, ilgstošu laimi, nevis vienas vienīgas izpriecības. Un jūsu mūžīgais atalgojums būs atbilstošs jūsu izdarītajām izvēlēm.”

Dieva praviētis ir teicis: „Cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku” — prieku, kas sevī iekļauj pilnīgu dzīvi, dzīvi, kas ir ziedota kalpošanai, mīlestībai un harmonijai mājas, kā arī godīga darba augļu baudīšanai un Jēzus Kristus evaņģēlija nosacījumu un baušļu pieņemšanai. Tikai šajās lietās jūs atradīsiet patiesu laimi, laimi, kura neizgaist līdz ar gaismas izslēgšanu, mūzikas apklusšanu un cilvēku izklīšanu.”¹

Šie izteikumi pauž pastāvošo realitāti, ka dzīve uz Zemes ir mūsu Radītāja dāvētā laika un izvēļu pārvaldīšana. Vārds pārvaldīšana atsauc atmiņā Tā Kunga ziedošanās likumu (skat., piem., M&D 42:32, 53), kam ir ekonomiska loma, taču daudz svarīgāk ir tas, ka tas ir veids, kā pielietot celestiālo likumu dzīvē šeit un tagad (skat. M&D 105:5). Ziedot nozīmē iecelt vai veltīt kaut ko svētamam vai svētiem nolūkiem. Patiesi panākumi šajā dzīvē nāk no mūsu dzīves ziedošanas, proti, mūsu laika un izvēļu ziedošanas Dieva nolūkiem (skat. Jāņa 17:1, 4; M&D 19:19). Tā darot, mēs ļaujam Dievam palīdzēt mums sasniegt mūsu augstāko potenciālu.

Es vēlos kopā ar jums aplūkot piecus ziedošanai veltītas dzīves elementus: šķīstību, darbu, sava fiziskā ķermeņa cienīšanu, kalpošanu un godīgumu.

Jēzus Kristus uzskatāmi parādīja, ka ziedošanai veltīta dzīve ir šķīsta dzīve. Kaut arī Jēzus ir vienīgais, kurš ir dzīvojis bez grēka, tie, kuri nāk pie Viņa un uzņemas Viņa jūgu uz sevi, var cerēt uz Viņa žēlastību, kas padarīs viņus tāds, kāds ir Viņš, — nevainīgus un nevainojamus. Ar dziļu mīlestību Tas Kungs iedrošina mūs ar šādiem vārdiem: „Nožēlojiet grēkus, jūs visi zemes gali, un nāciet pie Manis, un topiet kristīti Manā vārdā, lai jūs varētu tikt iesvētīti, pieņemot Svēto Garu, lai jūs varētu stāvēt neaptraipīti Manā priekšā pēdējā dienā” (3. Nefijs 27:20).

Tādējādi ziedošanās nozīmē grēku nožēlošanu. Ietiepība, pretošanās un racionalizēšana ir jāatmet un jāaizvieto ar pakļāvību, vēlmi tikt pārveidotam un visa tā pieņemšanu, ko Tas Kungs var pieprasīt. Tas ir tas, ko ķēniņš Benjamīns sauca par miesīgā cilvēka atmešanu un ļaušanos Svētā Gara mudinājumiem, kļūstot par svēto „caur Kristus Tā Kunga Izpirkšanu” (Mosijas 3:19). Katram, kurš to darīs, ir apsolīta nepārtraukta Svētā Gara klātbūtne, apsolījums, kas tiek pieminēts un atjaunots katru reizi, kad grēkus nožēlojusi dvēsele pieņem Tā Kunga Svēto Vakarēdienu (skat. M&D 20:70, 79).

Elders B. H. Roberts šo procesu aprakstīja šādiem vārdiem: „Cilvēks, kurš staigā Tā Kunga gaismā, gudrībā un spēkā, šīs savienības rezultāta padarīs Tā Kunga gaismu, gudrību un spēku par savu, saaužot šos spožos starus dievišķā vijumā, sasaistot kopā uz mūžu sevi ar Dievu un Dievu ar sevi. Šis Mesijas neizprotamo vārdu apkopojums, kad Viņš teica: „Tu, Tēvs, manī un Es Tevī,” nav nekas vairāk par to, ko cilvēks var sasniegt.”²

Ziedošanai veltīta dzīve ir darba dzīve. Jau agrīnā bērnībā Jēzus darīja Sava Tēva darbu (skat. Lūkas 2:48–49). Dieva paša gods ir Viņa darbs, kas ir Viņa bērnu nemirstības un mūžīgās dzīves īstenošana (skat. Mozus gr. 1:39). Mēs dabiski vēlamies piedalīties kopā Viņa darbā, un, to darot, mums ir jāatzīst, ka jebkurš godīgs darbs ir Tā Kunga darbs. Runājot Tomasa Kārlaila vārdiem: „Jebkurš paties darbs ir svēts; jebkurā patiesā darbā, pat visvienkāršākajā roku darbā, ir kaut kas dievišķs. Jebkura patiesa darba augļi būs plūcami debesīs.”³

Dievs ir veidojis šo mirstīgo eksistenci tādu, kas pieprasa gandrīz pastāvīgu piepūli. Es atceros pravieša Džozefa Smita vienkāršo apgalvojumu: „Tikai ar nemitīgu darbu mēs varējām tikt pie pietiekama uztura” (Džozefs Smits — Vēsture 1:55). Strādājot mēs uzturam un bagātinām dzīvi. Tas palīdz mums izturēt vilšanos un traģēdijas mirstīgajā dzīvē. Grūti panākts sasniegums dod pašcieņas izjūtu. Darbs veido un noslīpē raksturu, rada skaistumu un ir instruments mūsu kalpošanai vienam pret otru un Dievam. Ziedošanai veltīta dzīve ir piepildīta ar darbu, reizēm vienmuļu, reizēm nekvalificētu, reizēm nenovērtētu, taču vienmēr darbu, kurš uzlabo, sakārto, uztur, ceļ, kalpo, tiecas.

Runājot cildinoši par darbu, man ir arī jāpasaka kāds labs vārds par atpūtu. Tāpat kā godīgs darbs piešķir atpūtai tās saldumu, vērtīga atpūta ir darba draugs un pastāvīgs sabiedrotais. Mūzika, literatūra, māksla, dejošana, drāma, sporta aktivitātes — tas viss var veidot izklaidi, lai bagātinātu dzīvi un arī turpmāk to veltītu ziedošanai. Tanī pat laikā, ir gandrīz nevajadzīgi piebilst, ka daudz no tā, kas tiek uzskatīts par izklaidi mūsdienu sabiedrībā, ir rupjš, degradējošs, varmācīgs, prātu notrulinošs un laiku izniekojošs. Ironiski ir tas, ka dažkārt ir visai grūti atrast vērtīgu veidu, kā atpūsties. Kad izklaide no tikuma pārvēršas par netikumu, tā kļūst par ziedošanai veltītas dzīves

iznīcinātāju. „Tādēļ pievērsiet uzmanību ... lai jūs nespriestu, ka tas, kas ir ļauns, ir no Dieva” (Moronija 7:14).

Ziedošanai veltīta dzīve godā nesalīdzināmo fiziskā ķermeņa dāvanu, svētu veidojumu pēc Dieva tēla un līdzības. Centrālais mirstīgās dzīves mērķis ir tāds, lai katrs gars saņemtu šādu ķermeni un iemācītos izmantot rīcības brīvību savā miesas mājoklī. Fiziskais ķermenis ir arī nepieciešams, lai saņemtu paaugstināšanu, kas iespējama tikai pilnīgā fiziskā un garīgā kombinācijā, ko mēs redzam mūsu mīļotā, augšāmceltā Kunga piemērā. Šajā kritušajā pasaulē dažu cilvēku dzīves būs mokoši īsas, daži ķermeņi būs izkropļoti, salauzti, vai tik tikko piemēroti dzīvības uzturēšanai, tomēr dzīve būs pietiekami ilga katram garam, un katrs ķermenis augšāmcelties.

Tie, kuri tic, ka mūsu ķermeņi nav nekas vairāk kā evolūcijas nejaušs rezultāts, nejutīsies atbildīgi Dieva vai kāda cita priekšā par to, ko tie dara ar saviem ķermeņiem. Mums, kam ir liecība par plašāku pirmsmirstīgās, mirstīgās un pēcmirstīgās dzīves realitāti, ir jāatzīst sava atbildība Dieva priekšā attiecībā uz šo Viņa fiziskās radīšanas brīnišķo sasniegumu. Izsakoties Pāvila vārdiem:

„Jeb vai jūs nezināt, ka jūsu miesa ir Svētā Gara mājoklis, kas ir jūsos un ko jūs esat saņēmuši no Dieva, un ka jūs nepiederat sev pašiem?

Jo jūs esat dārgi atpirkti. Tad nu pagodiniet Dievu ar savu miesu!” (1. korintiešiem 6:19–20).

Atzīstot šīs patiesības un prezidenta Tomasa S. Monsona norādījumus pagājušajā aprīļa Vispārējā konferencē, mēs noteikti nebojātu savu ķermeni ar tetovējumiem vai novājinātu to ar narkotikām, vai arī aptraipītu to, neievērojot seksuālo šķīstību, pārkāpjot laulību vai esot izaicinoši savā izskatā.⁴ Tā kā mūsu ķermenis ir darbarīks mūsu garam, ir ārkārtīgi svarīgi, lai mēs par to rūpētos pēc iespējas labāk. Mums vajadzētu ziedot tā spēkus kalpošanai un Kristus darba virzīšanai. Pāvils teica: „Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevis pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana” (Romiešiem 12:1).

Jēzus nodemonstrēja, ka ziedošanai veltīta dzīve ir kalpošanas dzīve. Tikai nedaudzas stundas pirms sākās Viņa Izpiršanas agonija, Tas Kungs pazemīgi mazgāja Savu apustuļu kājas, tiem sakot:

„Ja nu Es, jūsu Kungs un Mācītājs, esmu jūsu kājas mazgājis, arī jums pienākas cits citam kājas mazgāt.

Jo Es jums priekšzīmi esmu devis, lai jūs darītu, kā Es jums esmu darījis.

Patiesi, patiesi Es jums saku: kalps nav lielāks par savu kungu, nedz sūtnis lielāks par to, kas viņu sūtījis” (Jāņa 13:14–16).

Tie, kuri pazemīgi un pārdomāti veic labu pasaulē, sniedz citiem ziedošanās paraugu. Neviens mūsdienās to neparāda labāk savā ikdienas dzīvē, kā to dara prezidents Tomass S. Monsons. Viņš ir attīstījis dzirdošanas ausis, kuras spēj saklausīt pat visklusāko Svētā Gara pamudinājumu, kas signalizē par kāda cilvēka vajadzībām, kurās viņš var palīdzēt.

Bieži vien tās ir vienkāršas lietas, kuras apstiprina svētu mīlestību un uzmanību, bet Tomass Monsons vienmēr, vienmēr reagē.

Šādu svētu nodošanos es redzu arī sava vectēva un vecmātes, Aleksandra DeVitt un Lūisas Vikerī Kristofersonas, dzīvē. Vectēvs bija stiprs vīrs, un viņš bija lietpratējs aitu cirpšanā tajā laikā, kad vēl nebija elektriskā cirpēja. Viņš bija tā uztrenējies, ka kādu dienu viņš teica: „Vienā dienā es apcirpu 287 aitas un būtu varējis apcirpt pāri 300, bet mums pietrūka aitu.” 1919. gada laikā viņš apcirpa vairāk par 12 000 aitu, nopelnot 2000 dolāru. Ar to naudu viņš būtu varējis ievērojami paplašināt savu saimniecību un uzlabot savus dzīves apstākļus, bet vectēvs saņēma aicinājumu no brāļiem kalpot misijā dienvidu štatos un ar Lūisas pilnīgu piekrišanu viņš to pieņēma. Viņš atstāja savu sievu, kura tanī laikā bija stāvoklī ar viņu pirmo dēlu (manu tēvu), un viņu trīs meitas ar aitu cirpšanā nopelnīto naudu. Viņam priecīgi atgriezoties divus gadus vēlāk, viņš atklāja, ka „mums pietika ar mūsu ietaupījumiem diviem gadiem, un mums vēl bija 29 dolāri”.

Ziedošanās dzīve ir godīgumā aizvadīta dzīve. Mēs to varam novērot vīros un sievietēs, „kuri godā laulības zvērestu ar pilnīgu uzticību”.⁵ Mēs to redzam mātēs un tēvos, kuri demonstrē, ka viņu pirmā prioritāte ir stiprināt savu laulību un nodrošināt savu bērnu fiziskās un garīgās vajadzības. Mēs to redzam tajos, kuri ir godīgi.

Pirms vairākiem gadiem es iepazinoties ar divām ģimenēm, kuras bija iesaistītas kopēja uzņēmuma dalīšanā. Īpašnieki, divi vīrieši, kuri bija draugi un vienas kristiešu organizācijas locekļi, bija izveidojuši šo firmu pirms vairākiem gadiem. Tanī laikā viņiem bija labas biznesa partneru attiecības, bet, viņiem kļūstot vecākiem un nākamajai paaudzei iesaistoties biznesā, sāka rasties konflikti. Galu galā abas puses izlēma, ka būtu labāk sadalīt īpašumu un katram iet uz savu pusi. Viens no diviem sākotnējiem īpašniekiem, kopīgi ar saviem advokātiem, atrada viltīgu veidu, kā nodrošināt sev lielu finansiālu labumu uz otra partnera un viņa dēlu rēķina. Abu pušu sapulcē viens no dēliem sūdzējās par šo negodīgo rīcību un apelēja pie pirmā partnera goda un kristiešu ticības. „Tu taču zini, ka tas nav pareizi,” viņš teica. „Kā gan tu vari izmantot kādu šādā veidā, it sevišķi brāļi no savas paša baznīcas?” Pirmā partnera advokāts atbildēja: „Kļūsti reiz pieaudzis! Kā gan tu vari būt tik naivs?”

Būt godīgam nenozīmē būt naivam. Naivi ir domāt, ka mēs neesam atbildīgi Dieva priekšā. Glābējs paziņoja: „Un Mans Tēvs sūtīja Mani, lai Es varētu tikt pacelts pie krusta; un, pēc tam, kad Es biju ticis pacelts pie krusta, lai Es varētu saistīt visus cilvēkus pie Sevis, lai ... tāpat arī cilvēki tiktu Tēva pacelti, lai stātos Manā priekšā, lai tiktu tiesāti par saviem darbiem, vai tie būtu labi vai ļauni” (3. Nefijs 27:14). Cilvēks, kurš dzīvo ziedošanās dzīvi, necentīsies izmantot citu cilvēku, — gluži pretēji, pagriezīs otru vaigu un, ja viņam prasīs atdot svārkus, tad viņš atdos arī apmetni (skat. Mateja 5:39–40). Glābēja bargākie vārdi tika veltīti liekuļiem. Liekulība ir ārkārtīgi postoša, ne tikai pašam liekulim, bet arī visiem tiem, kas zina vai vēro viņa vai viņas rīcību, īpaši bērniem. Tā iznīcina ticību, savukārt godīgums ir kā bagātīga augsne, kurā ticības sēkla plaukst.

Ziedošanās dzīve ir brīnišķīga. Tās spēks un miers ir „kā ļoti auglīgs koks, kas ir iestādīts labā zemē, pie tīra strautiņa, un nes daudz vērtīgu augļu” (M&D 97:9). Ļoti nozīmīga ir ziedošanai veltīta vīrieša vai sievietes dzīves ietekme uz citiem, it sevišķi uz viņu tuvākajiem un dārgākajiem cilvēkiem. Daudzu cilvēku, kuri ir bijuši pirms mums, un to, kuri ir mums līdzās, svētā ziedošanās Dievam ir palīdzējusi likt pamatu mūsu laimei.

Līdzīgi arī nākamās paaudzes smelsies drosmi no jūsu ziedošanās dzīves paraugiem, atzīstot, ka ir jums parādā par visu, kam ir patiesa vērtība. Kaut mēs ziedotu sevi kā Dieva dēli un meitas, „lai, kad Viņš parādīsies, mēs būtu līdzīgi Viņam, jo mēs redzēsim Viņu, kāds Viņš ir, lai mums varētu būt šī cerība” (Moronija 7:48, skat. arī 1. Jāņa 3:2), es lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. *Cilvēka laimes meklējumi*, (brošūra, 1969. g.), 4.–5. lpp.
2. B. H. Roberts, “Brigham Young: A Character Sketch,” *Improvement Era*, 1903. g. jūn., 574. lpp.
3. Thomas Carlyle, *Past and Present* (1843), 251. lpp.
4. Skat. Thomas S. Monson, „Preparation Brings Blessings,” *Ensign*, 2010. g. maijs, 64.–67. lpp.
5. „Ģimene — Vēstījums pasaulei,” *Liahona*, 2004. g. okt., 49; vai *Ensign*, 1995. g. nov., 102. lpp.